

Arrest

nr. 203 097 van 26 april 2018
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. BAERT
C. Permekelaan 37
8490 JABBEKE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 10 februari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 december 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij op 12 januari 2018 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 februari 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. BAERT die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Uit de bestreden beslissing en uit de bijlage 19ter die aan de nota met opmerkingen wordt gevoegd, blijkt dat verzoekster, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 12 juli 2017 een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, in functie van haar dochter H.L.I., die de Hongaarse nationaliteit bezit.

Op 13 oktober 2017 geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris instructies aan de stad Eeklo om verzoekster uit te nodigen om (bijkomende) loonfiches over te maken.

Op 17 oktober 2017 worden bijkomende loonfiches overgemaakt aan het bestuur.

Op 12 december 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.07.2017 werd ingediend door:

Naam: J. (...)

Voornaam: P. U. (...)

Nationaliteit: Sierra Leone

Geboortedatum: (...).1972

Geboorteplaats: FREETOWN

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag in als ouder van haar minderjarige dochter nl. H. L. I. (...) van Hongaarse nationaliteit.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt :

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt."

Artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet - waarnaar in voormelde bepaling wordt verwezen - stelt:

"Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij

[...]

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt."

Het tweede lid van deze wetsbepaling luidt:

"De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn."

Artikel 40bis, § 4 van Vreemdelingenwet bepaalt verder als volgt:

"De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de

burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

[...]

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat."

Uit de thans geciteerde wetsbepalingen blijkt dat betrokkene om een recht op gezinshereniging met haar Hongaars minderjarig kind te kunnen laten gelden op grond van artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 5° en 4 van de Vreemdelingenwet dit kind ten laste moet hebben, daadwerkelijk over het hoederecht moet beschikken en over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken om in de eigen behoeften en die van het kind te voorzien teneinde niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Zij moet eveneens over een ziektekostenverzekering beschikken die alle risico's in België dekt. Verder moet het minderjarige kind Unieburger zijn zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, en bijgevolg over voldoende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat het tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en over een verzekering beschikken die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.

Betrokkene legt de volgende stukken voor als bewijs dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in de eigen behoeften en die van het kind te voorzien:

- Arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor onbepaalde tijd, Vrijwillig Deeltijds, P. D. (...) Gent dd. 07.08.2017 te Gent; bijbehorende loonfiches van augustus 2017 en september 2017

- Voltijds arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor onbepaalde tijd bij D. C. D. (...) – deeltijds contract - 6u; bijbehorende loonfiche voor de maand september 2017

Uit de voorgelegde arbeidsovereenkomsten en de loonfiches blijkt dat betrokkene pas zeer recentelijk meer bepaald sinds 17.08.2017 deeltijds werkt voor P.D. (...) en dat zij vanaf 06.09.2017 eveneens aan de slag ging bij de werkgever D. C. (...). Betreffende deze tewerkstelling bij beide werkgevers legde betrokkene slechts 3 loonfiches neer waaruit blijkt dat de inkomsten die zij uit deze tewerkstelling heeft gehaald niet als stabiel en regelmatig zijn te beschouwen. Bijgevolg dient besloten te worden dat een voldoende bewijs van de vereiste bestaansmiddelen die moeten voorkomen dat een minderjarige Unieburger ten laste komt van de sociale bijstand ontbreekt. De geldende wetgeving laat zo immers toe dat bij de beoordeling van de vraag of de vereiste voldoende bestaansmiddelen voorliggen rekening kan worden gehouden met de aard en de regelmaat van de inkomsten.

Het komt toe aan betrokkene haar aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr 222.809 dd.12.03.2013).

Betrokkene wist ten tijde van de aanvraag op 12.07.2017 dat zij zich pas op 11.01.2018 diende aan te bieden bij het gemeentebestuur om kennis te nemen van de beslissing in verband met deze aanvraag. De beslissing werd bovendien pas op 12.12.2017 genomen, zodat betrokkene ruimschoots de tijd had haar aanvraag te vervolledigen en te actualiseren teneinde aan te tonen dat zij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan tegen de bestreden beslissing dat luidt als volgt:

"Schending van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekster niet over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken, werd verzoekster haar het verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de inkomsten van verzoekster niet als stabiel en als regelmatig zijn te beschouwen. De Dienst Vreemdelingenzaken twijfelt ook aan de 'aard' van de inkomsten. Dit is niet ernstig.

Dat verzoekster haar twee arbeidsovereenkomsten waaruit zeer duidelijk de 'aard' van de inkomsten blijkt:

Arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor onbepaalde tijd bij P. (...) DIENSTENCHEQUES GENT dd. 07.08.2017 (stuk 7);

Arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor onbepaalde tijd D. C. D. (...) (deeltijds contract) (stuk 8); Zij werkt zowel bij P. D. (...) als bij D. C. D. (...) als poetsvrouw. Zij combineert aldus twee jobs om te kunnen voorzien in haar eigen behoeften en in die van haar twee minderjarige kinderen.

Verzoekster heeft volgende inkomsten sinds 1 augustus 2017:

Maand	Inkomsten	Stuk
Augustus 2017	621,49 EUR	Stuk 11a
September 2017	608,66 EUR	Stuk 11b
	231,10 EUR	Stuk 12a
Oktober 2017	643,32 EUR	Stuk 11c
	282,92 EUR	Stuk 12b
November 2017	664,41 EUR	Stuk 11d
	353,40 EUR	Stuk 12c
December 2017	523,92 EUR	Stuk 11e
	193,70 EUR	Stuk 12d
	211,95 EUR	Stuk 12e

De tewerkstelling van verzoekster zijn dus wel degelijk stabiel en regelmatig.

Bovendien zijn beide arbeidsovereenkomsten afgesloten voor onbepaalde duur: dit betekent dan ook dat verzoekster voor de volgende maanden en jaren over de nodige inkomsten zal blijven beschikken.

Verzoekster ontvangt maandelijks 335,79 EUR kinderbijslag van FAMIFED (stuk 15).

Kortom, verzoekster beschikt wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen die voldoende regelmatig en stabiel zijn om in haar eigen behoeften te kunnen voorzien en die van haar kinderen en niet ten laste van de staat zal vallen.

Zij krijgt bovendien ook financiële hulp van het Vlaams gezin H. (...) wonende te (...).

Verzoekster beschikt over een ziekteverzekering die alle kosten dekt in België (stuk 13), draagt zorg voor haar kinderen en beschikt over het hoederecht (stuk 14).

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt dat zij twee arbeidsovereenkomsten van onbepaalde duur heeft voorgelegd en dat zij sedert augustus 2017 tussen de 621,49 EUR en 929,57 EUR heeft verdiend. Zij krijgt 335,79 EUR kinderbijslag, financiële hulp van een Vlaams gezin en heeft een ziekteverzekering. Zij meent dat de bestaansmiddelen voldoende stabiel en regelmatig zijn.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster ter staving van voldoende bestaansmiddelen enkel de volgende stukken heeft voorgelegd voordat de thans bestreden beslissing werd genomen:

- een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur (deeltijds) bij P. (...) met loonfiches van augustus en september 2017;

- een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur (deeltijds) bij D. C. D. (...) met loonfiche van september 2017.

Uit deze loonfiches blijkt een inkomen van verzoekster van 621,49 EUR voor augustus 2017 en 839,76 EUR voor september 2017.

Het bestuur kon enkel met deze inkomsten rekening houden. Er lagen eenvoudigweg geen bewijzen van andere inkomsten voor. Toekomstige inkomsten uit de voorgelegde arbeidsovereenkomsten zijn louter hypothetisch. Met een maandelijks inkomen van gemiddeld 730,63 EUR kan moeilijk volgehouden worden dat verzoekster over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorzien in haar eigen behoeften en die van de minderjarige referentiepersoon overeenkomstig artikel 40bis §2, eerste lid 5°, j. artikel 40 §4, eerste lid, 2° en tweede lid j. artikel 40bis §4 van de vreemdelingenwet.

Er is, wat betreft de voorwaarden in artikel 40bis, § 2, 5° van de vreemdelingenwet, geen wettelijke bewijsregeling voorhanden; het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden is aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekende partij het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden levert (RVV nr. 196 606 d.d. 14-12-2017).

Verzoekster toont aan de hand van haar voorgelegde bewijzen van inkomsten niet dat het bestuur op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen middels de thans bestreden beslissing.

Het eerste middel is niet ernstig."

2.1.3. Artikel 40bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.

(...)

§ 4 (...)

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat."

Verzoekster verwijst naar de twee door haar voorgelegde arbeidsovereenkomsten waaruit volgens haar duidelijk de aard van de inkomsten blijkt. Verzoekster acht haar tewerkstelling wel degelijk stabiel en regelmatig en stipt aan dat beide arbeidsovereenkomsten werden afgesloten voor een periode van onbepaalde duur, wat volgens haar betekent dat zij ook de komende maanden en jaren over de nodige inkomsten zal blijven beschikken. Verzoekster lijst tevens haar inkomsten uit tewerkstelling van de maanden augustus, september, oktober, november en december 2017 op.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende uiteengezet:

"Betrokkene legt de volgende stukken voor als bewijs dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in de eigen behoeften en die van het kind te voorzien:

- Arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor onbepaalde tijd, Vrijwillig Deeltijds, P. (...) Dienstencheques Gent dd. 07.08.2017 te Gent; bijbehorende loonfiches van augustus 2017 en september 2017

- Voltijds arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor onbepaalde tijd bij D. C. D. (...) – deeltijds contract - 6u; bijbehorende loonfiche voor de maand september 2017

Uit de voorgelegde arbeidsovereenkomsten en de loonfiches blijkt dat betrokkene pas zeer recentelijk meer bepaald sinds 17.08.2017 deeltijds werkt voor P. (...) Diensten Cheques en dat zij vanaf 06.09.2017 eveneens aan de slag ging bij de werkgever D. C. (...). Betreffende deze tewerkstelling bij beide werkgevers legde betrokkene slechts 3 loonfiches neer waaruit blijkt dat de inkomsten die zij uit deze tewerkstelling heeft gehaald niet als stabiel en regelmatig zijn te beschouwen. Bijgevolg dient besloten te worden dat een voldoende bewijs van de vereiste bestaansmiddelen die moeten voorkomen dat een minderjarige Unieburger ten laste komt van de sociale bijstand ontbreekt. De geldende wetgeving laat zo immers toe dat bij de beoordeling van de vraag of de vereiste voldoende bestaansmiddelen voorliggen rekening kan worden gehouden met de aard en de regelmaat van de inkomsten."

Verzoekster wijst erop dat zij in de maand oktober 643,32 euro (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 11c), en 282,92 euro (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 12b), in november 664,41 euro (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 11d) en 353,40 euro (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 12c) en in december 523,92 euro (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 11e), 193,70 euro (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 12d) en 211,95 euro (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 12e) heeft ontvangen. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster haar loonfiches voor de maanden oktober, november en december 2017 niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. In zoverre verzoekster zich baseert op deze stukken om aan te tonen dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden die artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) stelt, lijkt het haar bedoeling te zijn de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de kwetsieuze feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. De loonfiches van de maanden oktober, november en december 2017 die bij het

verzoekschrift gevoegd worden, kunnen dus niet dienstig worden aangebracht in deze beroepsprocedure.

Hoewel een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur een goede indicator kan zijn van stabiele en regelmatige inkomsten, acht de Raad het in deze zaak niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris oordeelde dat de inkomsten van verzoekster niet als stabiel en regelmatig kunnen worden beschouwd. Dit omwille van het gegeven dat slechts drie loonfiches (waarvan één voor de maand augustus en twee voor de maanden september) voor twee tewerkstellingen werden voorgelegd, dat verzoekster ten tijde van haar aanvraag, zijnde 12 juli 2017 werd meegedeeld dat zij zich op 11 januari 2018 diende aan te bieden bij het gemeentebestuur om kennis te nemen van de beslissing in het kader van haar aanvraag, zodat zij *“ruimschoots de tijd had (om) haar aanvraag te vervullen en te actualiseren teneinde aan te tonen dat zij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden”* en omdat haar in oktober 2017 uitdrukkelijk werd gevraagd om loonfiches voor te leggen.

Verzoekster laat gelden dat zij maandelijks 335,79 euro kinderbijslag ontvangt (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 15). De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. In dit verband blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster de stukken met betrekking tot de kinderbijslag (historiek financiële verrichtingen en detail financiële verrichting) niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. De stukken met betrekking tot de kinderbijslag (historiek financiële verrichtingen en detail financiële verrichting) (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 15) die verzoekster bij het verzoekschrift voegt, kunnen dus niet dienstig worden aangebracht in deze beroepsprocedure.

Waar verzoekster laat gelden dat zij financiële hulp ontvangt van een Vlaams gezin, wordt erop gewezen dat -in de mate waarin dit in aanmerking zou komen- zij hiervan geen gewag heeft gemaakt in haar aanvraag. Het kan de verwerende partij niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen die haar niet ter kennis werden gebracht.

Verzoekster voert aan wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen te beschikken die regelmatig en stabiel zijn om in haar eigen behoeften en die van haar kinderen te kunnen voorzien. Tevens werpt verzoekster op dat zij beschikt over een ziekteverzekering die alle kosten in België dekt, dat zij zorg draagt over haar kinderen en dat zij het hoederecht over haar kinderen heeft. In zoverre verzoekster zich op deze gegevens baseert om aan te tonen dat zij wel degelijk aan de voorwaarden van artikel 40bis van de vreemdelingenwet voldoet, lijkt het haar bedoeling te zijn de Raad de kwetsieve feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid.

Het staat verzoekster vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen en haar meeste recente loonfiches in het kader van die aanvraag ter beoordeling van de verwerende partij voor te leggen.

Een schending van artikel 40bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan tegen de bestreden beslissing dat luidt als volgt:

“2.2. TWEEDE MIDDEL

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het recht op horen.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken werd genomen zonder verzoekster te horen i.v.m. haar actuele situatie. De Dienst Vreemdelingenzaken schendt hierdoor zonder meer het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist immers dat, indien het bestuur bij een weigering van verblijf, een ambtshalve onderzoek uitvoert naar de actuele arbeidssituatie van verzoekster en zich op volledige informatie steunt. Indien de vreemdeling niet tijdig nieuwe stukken kan meedelen (d.w.z. na de termijn van 3 maanden), moest de Dienst Vreemdelingenzaken de vreemdeling hierover horen (RvV 18 oktober 2016). Dit is niet gebeurd ! !

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een tweede middel beroept verzoekster zich op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het recht op horen.

Verzoekster betoogt dat het bestuur een onderzoek moest doen naar haar actuele arbeidssituatie. Zij had moeten worden gehoord.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het bestuur enkel op basis van de in het administratief dossier voorhanden stukken, die verzoekster dient over te maken, een beslissing kan nemen over de aanvraag. De bewijslast ligt evident bij de aanvrager.

In het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is enkel vereist dat verzoekster nuttig voor haar belangen kan opkomen. Verzoekster toont, als aanvrager van een verblijf van meer dan drie maanden, niet aan dat zij deze gelegenheid nooit heeft gehad. Zij was op de hoogte dat zij voldoende bestaansmiddelen moest kunnen aantonen. Het bestuur heeft zelfs nog aangedrongen om bijkomende loonfiches voor te leggen.

Verzoekster toont geen gebrek aan zorgvuldigheid aan bij het nemen van de thans bestreden beslissing. Evenmin maakt zij aannemelijk dat zij nog bijkomend had moeten gehoord alvorens werd overgegaan tot de thans bestreden beslissing, die geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

Het tweede middel is niet ernstig.”

2.2.3. Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing werd genomen zonder dat zij werd gehoord over haar actuele situatie en acht dit strijdig met het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij werpt onder verwijzing naar een arrest van de Raad van 18 oktober 2016 op dat het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat het bestuur bij een weigering van verblijf een ambtshalve onderzoek uitvoert naar haar actuele arbeidssituatie en zich op volledige informatie steunt. Zij laat gelden dat wanneer de vreemdeling niet tijdig nieuwe stukken kan meedelen, na de termijn van drie maanden, het bestuur de vreemdeling dient te horen.

Waar verzoekster de schending van de hoorplicht aanvoert, wordt er vooreerst op gewezen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 13 oktober 2017 instructies gaf aan de stad Eeklo om verzoekster uit te nodigen om (bijkomende) loonfiches over te maken omdat het bestuur op dat moment slechts één enkele loonfiche had ontvangen. Op 17 oktober 2017 worden dan bijkomende loonfiches overgemaakt aan het bestuur. Aldus blijkt dat de verwerende partij verzoekster heeft uitgenodigd om bijkomende loonfiches over te maken. Verzoekster had dan ook de kans om de vereiste toelichtingen te verstrekken in het kader van haar aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten en zij kon deze aanvraag met alle nodige gegevens en stukken onderbouwen. Verzoekster had bijgevolg de kans om haar standpunt te verduidelijken en alle nuttige documenten neer te leggen. Het volstaat dat een betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). Verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij haar (nogmaals) diende te horen.

Tevens mag niet uit het oog worden verloren dat de bewijslast overeenkomstig artikel 40bis van de vreemdelingenwet op verzoekster rust. Het komt haar toe om het bewijs te leveren dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar eigen behoeften en in die van haar kind te voorzien om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk.

Waar verzoekster nog verwijst naar een arrest van de Raad van 18 oktober 2016 wordt erop gewezen dat zij nalaat een arrestnummer te vermelden. Het komt de Raad niet toe om uit te pluizen op welk arrest verzoekster precies doelt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan tegen de bestreden beslissing dat luidt als volgt:

“DERDE MIDDEL

Schending van het motiveringsbeginsel (art. 62, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980, de Wet Motivering Bestuurshandelingen).

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken verwijst slechts naar één minderjarig kind van verzoekster !!

Verzoekster is wel degelijk moeder van twee minderjarige EU-burgers. Dit is zonder meer een essentieel gegeven in het dossier waar de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening mee heeft gehouden.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekster 'pas zeer recentelijk meer bepaald sinds 17 augustus 2017 werkt voor P. (...)'.

Ook hier gaat de Dienst Vreemdelingenzaken opnieuw de mist in: uit de voorgelegde arbeidsovereenkomst blijkt dat verzoekster sinds 7 augustus 2017 werkt voor P. D. (...), en dus niet 17 augustus 2017.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken staat dus vol fouten en slordigheden.

Bovendien verliest de Dienst Vreemdelingenzaken uit het oog dat verzoekster reeds binnen de maand na haar aanvraag tot verblijf dd. 12.07.2017 een arbeidscontract van onbepaalde duur heeft afgesloten. Zij is dus onmiddellijk op zoek gegaan naar werk en heeft die ook gevonden.

Er kan verzoekster dan ook niet verweten worden door de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij stil gezeten heeft m.b.t. het zoeken naar werk.

Kort daarna heeft verzoekster zelfs een tweede arbeidsovereenkomst afgesloten met het bedrijf D. C. (...).

Zij motiveert slechts in zeer algemene en summere bewoordingen: "de inkomsten uit deze tewerkstelling kunnen niet beschouwd worden als stabiel en regelmatig", "betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis" etc.

Er wordt slechts in zeer algemene bewoordingen gesteld dat verzoekster niet zou beschikken over stabiele en regelmatige inkomsten, zonder daar dit in concreto op een deugdelijke wijze te gaan motiveren.

Verzoekster heeft geen enkel inzicht in de summier verwijzende motivering van de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Bovendien dient de Dienst Vreemdelingenzaken rekening te houden met het hoger belang van de twee kinderen, wat in casu ook niet is gebeurd."

2.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een derde middel beroept verzoekster zich op een schending van het motiveringsbeginsel.

Verzoekster wijst op een aantal fouten en slordigheden in de bestreden beslissing. Zo is er maar sprake van 1 minderjarig kind, terwijl zij mama is van twee minderjarige kinderen. De arbeidsovereenkomst dateert van 07-08-2017 en niet van 17-08-2017. Er wordt verder nergens in concreto aangegeven waarom zij niet over stabiele en regelmatige inkomsten.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend in functie van haar minderjarige dochter H. L. I. (...) (zie stuk 1). De aanvraag dient derhalve te worden beoordeeld – onder meer wat betreft de vereiste van voldoende bestaansmiddelen – in functie van de referentiepersoon, H. L. I. (...). Verzoekster maakt een motiveringsgebrek in die zin niet aannemelijk.

In de bestreden beslissing wordt correct melding gemaakt van een arbeidsovereenkomst d.d. 07-08-2017, maar wordt later in de motieven gesproken over een recente tewerkstelling vanaf 17-08-2017 bij P. (...).

Er kan echt niet ingezien worden op welke manier deze materiële misslag zou kunnen leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Verzoekster lijkt bovendien zelf in te zien dat het om een materiële misslag ging. Zij begrijpt maw minstens op dit punt de motieven van de bestreden beslissing. Bovendien doet dit geen afbreuk aan de voorgelegde loonfiches en de bewijzen van inkomsten van verzoekster. Verzoekster toont op generlei wijze aan dat het bestuur bij het nemen van de thans bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld. Voor het overige kan verwerende partij verwijzen naar het uiteengezette in het eerste middel.

Het derde middel is ongegrond."

2.3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende"

wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster “*niet (voldoet) aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie*” omdat de inkomsten uit de tewerkstelling van verzoekster “*niet als stabiel en regelmatig zijn te beschouwen*”.

Verzoekster werpt op dat slechts in zeer algemene bewoordingen wordt gesteld dat zij niet zou beschikken over stabiele en regelmatige inkomsten zonder dat dit *in concreto* op een deugdelijke wijze wordt gemotiveerd. Verzoekster voert aan dat zij geen enkel inzicht heeft in de summier verwijzende motivering van de bestreden beslissing.

Er wordt evenwel op gewezen dat in de bestreden beslissing wordt verduidelijkt dat de inkomsten uit de tewerkstelling van verzoekster niet als stabiel en regelmatig zijn te beschouwen omdat zij slechts drie loonfiches (één voor de maand augustus en twee voor de maand september) met betrekking tot haar tewerkstelling bij twee werkgevers heeft voorgelegd. Tevens wordt uiteengezet dat het verzoekster toekomt om haar aanvraag te actualiseren. Uit het voorgaande volgt dat verzoekster niet wordt bijgetreden waar zij opwerpt dat de bestreden beslissing summier werd gemotiveerd.

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster werpt op dat de bestreden beslissing slechts naar één van haar minderjarige kinderen verwijst, terwijl zij de moeder is van twee minderjarige Unieburgers. Verzoekster voert aan dat met dit essentieel gegeven geen rekening werd gehouden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster de aanvraag heeft ingediend in functie van haar minderjarige dochter, H.L.I., hetgeen verzoekster niet betwist. Het loutere gegeven dat verzoekster een tweede minderjarige dochter heeft, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Het is niet kennelijk onredelijk dat in de bestreden beslissing enkel melding wordt gemaakt van de referentiepersoon.

Verzoekster wijst erop dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens wordt uiteengezet dat zij sinds 17 augustus 2017 werkt bij P.D. Verzoekster voert aan dat uit de door haar voorgelegde arbeidsovereenkomst blijkt dat zij sinds 7 augustus 2017 werkt voor P.D. en niet sinds 17 augustus 2017. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de door verzoekster voorgelegde arbeidsovereenkomst met P.D. werd ondertekend op 7 augustus 2017. Evenwel wordt onder punt 1. van deze arbeidsovereenkomst het volgende uiteengezet: “*De werkgever neemt de werknemer in dienst vanaf 17/08/2017 (...)*”. Bijgevolg blijkt niet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens heeft uiteengezet dat “*(u)it de voorgelegde arbeidsovereenkomsten en de loonfiches blijkt dat betrokkene pas zeer recentelijk meer bepaald sinds 17.08.2017 deeltijds werkt voor P.D. (...)*”. Het betoog van verzoekster mist feitelijke grondslag.

Verzoekster werpt op dat de verwerende partij uit het oog verliest dat zij reeds binnen de maand na haar aanvraag tot verblijf een arbeidscontract van onbepaalde duur heeft afgesloten, zij is dus onmiddellijk op zoek gegaan naar werk en heeft dit ook gevonden. Verzoekster laat gelden dat de verwerende partij haar dan ook niet kan verwijten dat zij stil heeft gezeten bij haar zoektocht naar werk en stipt aan dat zij kort daarna een tweede arbeidsovereenkomst heeft afgesloten. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt evenwel niet dat verzoekster wordt verweten dat zij stil heeft gezeten bij het

zoeken naar werk, maar wordt uiteengezet dat haar inkomsten uit haar tewerkstelling “*niet als stabiel en regelmatig zijn te beschouwen*”.

Verzoekster stipt aan dat de verwerende partij rekening dient te houden met het hoger belang van de twee kinderen, wat volgens haar in deze zaak niet is gebeurd. Verzoekster laat evenwel na om een rechtsgrond aan te duiden en om aan te duiden met welk precies belang van de kinderen geen rekening zou zijn gehouden.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in door het feit dat het de zwakke partij is in de familiale relatie. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Thans blijkt uit de bestreden beslissing dat de aanvraag werd geweigerd omdat de inkomsten van de tewerkstellingen van verzoekster niet als stabiel en regelmatig zijn te beschouwen. Verzoekster toont niet aan dat deze vaststelling feitelijk onjuist dan wel in het licht van het hoger belang van het kind kennelijk onredelijk zou zijn.

Een schending van de materiële motiveringsplicht word niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET